

Lovforslaget sattes til forhandling.

Søgaard: Jeg vil gerne sige, at jeg er enig med ministeren i, at vi nu bør have en egentlig kulegravning af hele området fritidsundervisning m. m. i Grønland, inden vi beslutter os til at lave en egentlig fritidslovgivning — herunder den lov, hvis revision der her er tale om, nemlig loven om ungdomsklubvirksomheden på Grønland — således at vi får en mere moderniseret og efter forholdene i Grønland mere passende lovgivning. Ministeren bør naturligvis have tid dertil, og vi vil også være med til at give ham disse to år, før loven skal revideres. Vi skal på denne baggrund ikke forlange udvalgsarbejde.

Ellen Strange Petersen: I mit parti beklager vi egentlig, at vi ikke har kunnet komme længere med denne sag nu, for vi mener, det er påkrævet med bedre fritidsforanstaltninger i Grønland. Men vi bøjer os naturligvis for den kendsgerning, at man ikke er kommet længere med forberedelserne, og vi skal heller ikke kræve udvalgsarbejde.

Holger Hansen: Jeg kan ganske slutte mig til de to foregående ordførere og anbefale.

Kirkegaard: Ministeren for Grønland har i den skriftlige fremsættelse givet en god begrundelse for, at den gældende lov må forlænges, idet nok alle er enige om, at det må grundigt overvejes, i hvilket omfang de her i landet gældende bestemmelser om fritidsforanstaltninger er egnede til at sættes i kraft i Grønland. Jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Men hvis visse oplysninger på nuværende tidspunkt kan gives, vil jeg gerne have en kort udvalgsbehandling, idet jeg gerne vil have lejlighed til at stille nogle spørgsmål. Jeg vil gerne vide, om der har været kvalificerede ansøgere til de ret krævende lederstillinger i de klubber, som allerede er oprettet i Grønland. Jeg vil også gerne vide,

om der har været nogenlunde tilslutning til klubbernes arbejde, og om den del af ungdommen, der søger en videregående undervisning efter den sædvanlige skolegang, også viser interesse for klubberne.

Endelig vil jeg gerne spørge, om ministeren tror, det er muligt at finde en eller anden måde, hvorpå den grønlandske ungdom som en ganske naturlig opgave præsterer en modydelse til gengæld for de ikke helt billige ungdomsklubber. Jeg stiller spørgsmålet ud fra den tankegang, at det vil være værdifuldt, om vi på et tidligt tidspunkt kan få ungdommen i Grønland til at føle sig forpligtet over for deres samfund, måske også over for den by, de bor i. Nu kan der formentlig ikke lovgives om pligter som dem, jeg her er inde på, det er mere et spørgsmål om opdragelse; men hvis en dygtig leder af en ungdomsklub f. eks. kunne vække de stores interesse for at pynte lidt på deres egen by, rydde lidt op, så tror jeg, det ville være en ganske god ting. De grønlandske byer kan jo se lidt rodede ud, når sneen smelter om foråret, og jeg tror ikke, folk har godt af at bo under sådanne forhold; derfor er det spørgsmål, jeg her er inde på, næppe så ubetydeligt, som det kunne se ud til.

Gunhild Due: Jeg vil gerne lige sige til hr. Kirkegaard, at jeg . . . (Ophold). Jeg ville så gerne sige lidt til hr. Kirkegaard om de sidste bemærkninger, du kom med, for jeg synes nok, at hr. Kirkegaard her stiller nogle krav til de unge i Grønland, som ikke stilles til de unge hernede. Hvor mange danske unge render rundt og rydder op i vore byer? Jeg synes tværtimod, jeg har hørt noget om forskellige ting som telefonkiosker og sådan noget, som bliver ødelagt, og det får de unge som regel skyld for, selv om jeg ikke ved, om det er dem, der gør det. Hvor meget yder danske unge som modydelse for at være i ungdomsklubber? Jeg kan godt se, hvad det er, der ligger bag dine ønsker, men jeg synes nok,